

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Jana Jirásky, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **L. V.**
bytem X
zastoupená Mgr. Evou Schrammovou, advokátkou
sídlem Ruská 2393/75, Praha

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Zlínský kraj**
sídlem Zarámí 4463, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.7.2018, č.j. 38180-33/2018-640000-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 19.7.2018, č.j. 38180-33/2018-640000-4, jímž žalovaný podle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), zamítl námitku žalobkyně ze dne 6.7.2018 proti exekučnímu příkazu č. 1864001105/5 ze dne 27.6.2018, č.j. 38180-5/2018-640000-42, jímž byla nařízena exekuce příkázáním peněžité pohledávky z účtu žalobkyně jako manželky dlužníka u poskytovatele

platebních služeb, k zaplacení nedoplatku ve výši 848 274,25 Kč, zvýšeného podle § 182 a § 183 daňového řádu, o exekuční náklady ve výši 16 962 Kč. Uvedený exekuční příkaz vydal žalovaný poté, co Generální ředitelství cel obdrželo dne 11.5.2018 žádost ze Spolkové republiky Německo o poskytnutí mezinárodní pomoci při vymáhání finanční pohledávky po manželovi žalobkyně, panu V. V., ve výši 846 003,24 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítá, že vůči jejímu manželovi byl vydán celní výměr proto, že jako řidič nákladního vozidla vezl pro svého zaměstnavatele, který se zabývá přepravou zboží, zboží pro zákazníka ze Švýcarska do Německa; na malé německé celnici neoznámil dovoz tohoto zboží, jelikož zde nebyl celní úředník. Manžela žalobkyně přitom zmátl informace podaná švýcarským celním úředníkem. Poté, co vjel se zbožím na území Německa, se ihned vrátil, ovšem na jinou celnici. Zde bylo zahájeno řízení pro porušení celních předpisů. Manžel žalobkyně se dopustil pouhého omylu, nikoliv nekalého jednání. Německý celní úřad nebyl ochoten clo prominout a německý finanční soud příslušné rozhodnutí jako správné potvrdil, proto se celní dluh stal vymahatelným.
3. Žalobkyně namítá, že exekučním příkazem příkázáním peněžité pohledávky z bankovního účtu žalovaný obešel exekuci do mzdy, kdy mzdu, která je na tento účet poukazována, zabavil v plné výši.
4. Žalobkyně také namítá, že napadené rozhodnutí je protiústavní, neboť porušuje její vlastnické právo a právo na rodinný život. Ustanovení regulující manželské majetkové právo (§ 708 a § 709 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen „občanský zákoník“) nelze pro jejich protiústavnost aplikovat a tato by měla být zrušena. Zákonný režim společného jmění manželů odporuje Listině základních práv a svobod, Listině základních práv Evropské unie a Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobkyně odkazuje na německou právní úpravu, ve které byl tento původní režim zrušen a uzákoněn režim oddělených jmění. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani možnost manželů sjednat si smluvený režim dle § 716 a § 717 občanského zákoníku. K porušení práva na ochranu rodinného života žalobkyně odkazuje na narušení manželských vztahů v případě sporu o vlastnictví nabytého jedním z manželů, jehož spoluvlastníkem se podle § 709 občanského zákoníku stal druhý manžel; takový spor je nutné řešit u soudu podle § 714 občanského zákoníku. Žalovaný tedy nemůže opírat exekuční příkaz o protiústavní § 709, § 710 a § 731 občanského zákoníku, ani o § 185 daňového řádu a z důvodu pohledávky vůči manželovi žalobkyně provádět exekuci do finančních prostředků žalobkyně na jejím bankovním účtu.
5. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 14.3.2019, doplněné podáním ze dne 3.2.2020, žalobkyně poukázala na to, že žalobu podala v zákonné lhůtě, kdy nadto napadené rozhodnutí o námitce neobsahuje poučení o možnosti podání žaloby dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), proto lhůta pro podání žaloby neběží.
6. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhla, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a majetek žalobkyně na účtu z exekuce vedené vůči jejímu manželovi vyloučil. Současně navrhla předložení věci Ústavnímu soudu a položení předběžné otázky ohledně porušení vlastnického práva a práva na rodinný život Soudnímu dvoru Evropské unie. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž totožné námitky vypořádal. Ve vztahu k okolnostem, za kterých peněžité závazek vznikl, uvedl, že tyto argumenty nemají v žalobě místo a nepodléhají přezkumu soudu v České republice. Úkolem žalovaného je pouhé zajištění výkonu rozhodnutí, jímž byla dlužníkovi stanovena platební povinnost. Dále uvedl, že

mu nepřísluší posuzovat ústavnost právních předpisů a při své činnosti je vázán zásadou zákonnosti.

8. K návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nařízené exekucním příkazem žalovaný uvedl, že o takovém návrhu rozhodl rozhodnutím ze dne 27.7.2018, č.j. 38180-39/2018-640000-4, kterým jej zamítl, žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala a o tomto odvolání dosud nebylo rozhodnuto.
9. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu pro opožděnost odmítl, resp. aby ji pro nedůvodnost zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
12. K otázce včasnosti podání žaloby zdejší soud uvádí, že podle údaje na obálce, v níž byla zdejšímu soudu žaloba doručena, byla žaloba podána dne 18.9.2018. Pakliže napadené rozhodnutí, jak plyne ze správního spisu, bylo doručeno zástupkyni žalobkyně dne 19.7.2018, je zjevné, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 4 s.ř.s.). Proto také zdejší soud považuje za nadbytečné zabývat se otázkou poučovací povinnosti žalovaného ohledně možnosti podání žaloby dle § 65 s.ř.s. v napadeném rozhodnutí ve vazbě na běh lhůty pro podání žaloby.
13. K přípustnosti žaloby zdejší soud dodává, že v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2019, č.j. 1 Afs 271/2016-53, rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s.ř.s., proti němuž lze podat správní žalobu, je jak exekucní příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekucnímu příkazu.
14. Podle obsahu žaloby žalobkyně brojí jednak proti oprávněnosti daňové exekuce, když odkazuje na okolnosti vedoucí ke vzniku vymáhané zahraniční celní pohledávky a současně namítá zásah cizího státu, který je v rozporu s „*ordre public*“ neboli „veřejným pořádkem“ České republiky, současně brojí způsobu provedení exekuce, kdy byla exekucním příkazem č. 1864001105/5 ze dne 27.6.2018, č.j. 38180-5/2018-640000-42, nařízena exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně (manželky dlužníka) u poskytovatele platebních služeb, Raiffeisenbank a.s. Žalobkyně v této souvislosti namítá, že zákonný režim společného jmění manželů, jež umožnil postihovat její majetek, je protiústavní, porušuje její vlastnické právo a právo na rodinný život.
15. K argumentaci okolnostmi vzniku celní pohledávky zdejší soud odkazuje na čl. 14 bod 1 směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16.3.2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „směrnice 2010/24/EU“), podle něhož „*Spory týkající se pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě a spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožadujícího členského státu spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu. Napadne-li zúčastněná osoba v průběhu vymáhání pohledávky pohledávku, původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě, dožadovaný orgán tuto osobu informuje, že musí podat žalobu k příslušnému orgánu dožadujícího členského státu v souladu s jeho platnými právními předpisy*“.

16. Z uvedeného je zřejmé, že spory týkající se důvodnosti samotného vzniku pohledávky mají být řešeny v rámci dožadujícího členského státu. Z dalších bodů čl. 14 směrnice 2010/24/EU přitom vyplývá, že vyřešení těchto sporů má povahu „předběžné otázky“ a jejich vyvoláním se proces vymáhání dané pohledávky v zásadě přerušuje. V obdobném duchu hovoří i relevantní prováděcí předpisy (srov. § 24 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, a čl. 21 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1189/2011 ze dne 18.11.2011, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením směrnice Rady 2010/24/EU o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření, ve znění účinném od 17.11.2017). V projednávané věci navíc ze samotných tvrzení žalobkyně vyplývá, že smysl těchto ustanovení byl naplněn, jelikož manžel žalobkyně celní pohledávku na území Spolkové republiky Německo (neúspěšně) zpochybňoval. Tomu ostatně odpovídají i skutečnosti uvedené v žádosti o vymáhání finanční pohledávky, z nichž je zřejmé, že pohledávka byla v minulosti napadena, přičemž toto napadení bylo zamítnuto rozsudkem Finančního soudu v Bádensku-Württembersku ze dne 21.7.2015. Dále je v žádosti uvedeno, že ode dne, kdy tento rozsudek nabyl právní moci (21.9.2015), již pohledávku nelze ve Spolkové republice Německo napadnout.
17. Okolnosti vzniku celní pohledávky tak nejsou pro posouzení nynější věci relevantní, neboť českému soudu (resp. soudu dožádaného státu) nepřísluší tyto okolnosti posuzovat a hodnotit. K tomu zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 5 Afs 48/2007-173, č. 2503/2010 Sb. NSS, který se sice týkal ještě právní úpravy dle zákona č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, nicméně závěr, že „...v případě, že je dožadujícím orgánem ve smyslu zákona č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, český správní orgán, nemají české soudy v zásadě pravomoc k ověření věcné správnosti exekučního titulu...“, je i nadále aplikovatelný. Ze stejného důvodu zdejší soud nepovažoval za relevantní ani důkazy navržené žalobkyní k prokázání okolností vedoucích ke vzniku vymáhané pohledávky, tedy výslech V. V. a M. H.
18. Zdejší soud dále dodává, že za splnění všech náležitostí kladených na žádost o vymáhání finanční pohledávky, ji dožádaný orgán může odmítnout pouze v případě, že se jedná o částku menší než 1 500 EUR, popřípadě za situace uplynutí pětileté lhůty od okamžiku její splatnosti (srov. § 31 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek). V tomto směru však žalobkyně žádné pochybení žalovaného nenamítá. Pokud se manželovi žalobkyně nepodařilo celní pohledávku zpochybnit v dožadujícím státě, neměl žalovaný jinou možnost, než považovat jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky za způsobilý exekuční titul (srov. § 20 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek). Jelikož se v nyní projednávané věci jedná o vymáhání (veřejnoprávní) finanční pohledávky v rámci mezinárodní pomoci mezi členskými státy Evropské unie, popřípadě mezi státy, se kterými Česká republika uzavřela příslušnou mezinárodní smlouvu (srov. § 1 odst. 5 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání), uplatňování výhrady veřejného pořádku, na který odkazovala žalobkyně v replice, nemá opodstatnění. Tak by tomu mohlo být v případě zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, který pojem výhrady veřejného pořádku zná, nicméně dopadá pouze na soukromoprávní poměry a ve vztahu k nim představuje obecný a subsidiární předpis určující tzv. rozhodné právo v případě existence mezinárodního prvku. Uvedený zákon tedy teoreticky může vést k aplikaci jakéhokoliv zahraničního právního řádu, což je také důvodem zakotvení výhrady veřejného pořádku.
19. Zdejší soud dále podotýká, že podle § 2 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, se při provádění mezinárodní pomoci postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak; žalovaný tak při pomoci s vymáháním finanční pohledávky postupoval správně podle daňového řádu.
20. Pokud žalobkyně namítá, že žalovaný „obešel exekuci do mzdy“, když exekučním příkazem č. 1864001105/5 ze dne 27.6.2018, č.j. 38180-5/2018-640000-42, nařídil daňovou exekuci

příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně u poskytovatele platebních služeb, čímž „zabavil“ mzdu poukazovanou na tento účet v plné výši, tak k tomu zdejší soud odkazuje na § 262a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „občanský soudní řád“), podle něhož jde-li o vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů, nebo dluhu povinného, pro který lze nařídít výkon rozhodnutí na majetek ve společném jmění manželů, lze vést výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného u peněžního ústavu. Podle § 185 odst. 1 daňového řádu platí, že týká-li se daňová exekuce majetku patřícího do společného jmění manželů nebo majetku manžela dlužníka, má manžel dlužníka ohledně tohoto majetku stejné postavení jako dlužník; v pochybnostech se má za to, že majetek patří do společného jmění manželů. Podle zdejšího soudu žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem nijak neprokázala, že dluh manžela, pro který byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně u poskytovatele platebních služeb, nebyl dluhem náležejícím do společného jmění manželů, resp. že by se nejednalo o dluh, pro který lze nařídít výkon rozhodnutí na majetek ve společném jmění manželů. Tuto skutečnost žalobkyně ani nyní v žalobě žádným kvalifikovaným způsobem nepochybňuje.

21. Zdejší soud uvádí, že s účinností od 1.7.2015 (viz novela občanského soudního řádu a exekučního řádu provedená zákonem č. 139/2015 Sb.), již nelze k vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů, nebo dluhu povinného, pro který lze nařídít výkon rozhodnutí na majetek ve společném jmění manželů, vést výkon rozhodnutí postižením mzdy manžela povinného. „Od 1. 7. 2015, po novele č. 139/2015 Sb., zákonodárce výrazně omezil možnost postihnout v exekuci výlučný majetek manžela povinného – výlučný majetek manžela povinného lze od 1. 7. 2015 postihnout pouze příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného. Podle § 262a odst. 4 o. s. ř., ve znění zákona č. 139/2015 Sb., [j]de-li o vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů, nebo dluhu povinného, pro který lze nařídít výkon rozhodnutí na majetek ve společném jmění manželů, lze vést výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného u peněžního ústavu. Nově se toto ustanovení aplikuje nejen v případech vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů, ale také v případech výlučného dluhu jednoho z manželů, který vznikl po uzavření manželství a který lze podle § 731 občanského zákoníku uspokojit ze společného jmění manželů. Důvodová zpráva k novele § 262a o. s. ř. a § 42 exekučního řádu, provedené zákonem č. 139/2015 Sb., k právě diskutovanému problému uváděla, že předchozí úprava přinášela mnoho problémů, kdy byl postižován majetek včetně mzdy manžela, který nebyl účastníkem předchozího řízení a nemusel být ani o vydání exekučního titulu informován. Smyslem nové úpravy bylo proto „zachovat v § 262a odst. 4 pouze možnost postihu pohledávky z účtu manžela povinného u peněžního ústavu. Dle stávající judikatury je zcela nerozhodné, jaké peněžní prostředky na účet plynou (zda by plnění poskytovaná na účet náležela do společného jmění manželů, pokud by bylo určeno jiné místo plnění), ale je-li majitelem účtu pouze jeden z manželů, bude se vždy jednat o pohledávku manžela povinného“ (srov. bližší důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona ze dne 22. 9. 2014, digitální repozitář Poslanecké sněmovny PCR, tisk č. 337/0). Výklad, že počínaje 1. 7. 2015 lze vést exekuci jen příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného u peněžního ústavu, je jednotně přijímán též v literatuře“ (rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2018, čj. 14 Kse 2/2017-108).
22. V projednávaném případě proto nelze dovozovat, že by žalovaný postupoval nezákonně, jestliže postihl pohledávku z účtu žalobkyně u peněžního ústavu. I přesto, že na tento účet měla být podle žalobkyně zasílána i mzda žalobkyně, což žalovaný v napadeném rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu nikterak nerozporoval, nelze dovozovat, že by žalovaný tímto postupem „obcházel“ exekuci srážkami ze mzdy žalobkyně, k níž nebyl oprávněn. V tomto směru je podstatné též omezení daného způsobu provedení exekuce, kdy podle § 304b odst. 1 občanského soudního řádu se zákazy uvedené v § 304 odst. 1 a 3 nevztahují na peněžní prostředky do výše dvojnásobku životního minima jednotlivce podle zvláštního právního předpisu. Má-li u jednoho peněžního ústavu povinný více účtů, použije se věta první pouze u jednoho z těchto účtů. Současně podle § 304b odst. 4 věty první občanského soudního řádu platí, že je-li výkon rozhodnutí veden podle § 262a odst. 4, nevztahují se zákazy uvedené v § 304 odst.

1 a 3 na částku ve výši poloviny peněžních prostředků, které byly na účtu v okamžiku, v němž bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, převyšuje-li částku podle odstavce 1.

23. Zdejší soud dále odkazuje na § 179 daňového řádu, upravující možnost podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, stejně jako na § 181 odst. 2 až 4 daňového řádu, upravující možnost podání návrhu na zastavení exekuce. Podle § 262b odst. 1 věty první občanského soudního řádu poté platí, že je-li výkonem rozhodnutí poškozen majetek ve společném jmění manželů nebo majetek manžela povinného ve větším rozsahu, než připouští zvláštní právní předpis, nebo nelze-li ho výkonem rozhodnutí postihnout, může se manžel povinného domáhat v této části zastavení výkonu rozhodnutí. Podle odst. 2 dotčeného ustanovení platí, že výkon rozhodnutí příkazáním pohledávky z účtu manžela povinného bude zastaven, nejsou-li na něm ani z části uloženy peněžní prostředky, které by jinak náležely do společného jmění manželů. Není-li prokázán opak, má se za to, že peněžní prostředky na účtu manžela povinného by náležely do společného jmění manželů.
24. Žalobkyně podala návrh na zastavení exekuce, jak ostatně uvádí sama v žalobě; o tomto návrhu žalovaný rozhodl v samostatném rozhodnutí ze dne 19.7.2018, č.j. 38180-36/2018-640000-4. Současně ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala návrh na vyloučení majetku z exekuce nařízené exekučním příkazem č. 1864001105/5 ze dne 27.6.2018, č.j. 38180-5/2018-640000-42, přičemž žalovaný rozhodnutím ze dne 27.7.2018, č.j. 38180-39/2018-640000-4, tento návrh zamítl; žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojila odvoláním, přičemž ze správního spisu neplyne, že by o něm bylo v okamžiku postoupení správního spisu zdejšímu soudu příslušným orgánem rozhodnuto; současně zdejší soud uvádí, že rozhodnutím ze dne 24.8.2018, č.j. 38180-66/2018-640000-42, žalovaný podle § 181 odst. 2 písm. c) daňového řádu zastavil exekuci příkazáním pohledávky z účtu žalobkyně nařízenou exekučním příkazem č. 1864001105/5 ze dne 27.6.2018, č.j. 38180-5/2018-640000-42, neboť žalovaný na žádost dlužníka povolil posečkání úhrady daně resp. rozložení úhrady daně formou splátek.
25. V projednávané věci podle zdejšího soudu z ničeho neplyne, že by společné jmění žalobkyně a jejího manžela V. V. nevzniklo (to ostatně žalobkyně ani netvrdí), současně ale ani to, že by byl exekučním příkazem č. 1864001105/5 ze dne 27.6.2018, č.j. 38180-5/2018-640000-42, poškozen majetek (peněžní prostředky na účtu), který by nenáležel do společného jmění manželů, či že by byl takto poškozen majetek v míře větší, než zákon připouští, případně že na předmětném účtu žalobkyně nebyly ani zčásti uloženy peněžní prostředky, které by jinak náležely do společného jmění manželů. Zdejší soud konstatuje, že žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem ničím neprokázala, že by tomu bylo jinak, především pak neprokázala skutečnost, kterou namítá v žalobě, že finanční prostředky na účtu jsou v jejím vlastnictví. Jak zjistil a výslovně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu, manželství žalobkyně a V. V. trvá od 30.4.1988, přičemž pohledávka byla stanovena dne 18.10.2012, jak vyplývá z žádosti německých orgánů, a v seznamu listin o manželském majetkovém režimu nebyl uveden žádný záznam, proto je společné jmění manželů vedeno v zákonném režimu.
26. Pokud jde o návrh na předložení věci Ústavnímu soudu a na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, tak takový krok zdejší soud neshledal potřebným pro posouzení důvodnosti žaloby, jelikož v relevantní právní úpravě, ze které žalovaný v dané věci vycházel (ustanovení občanského zákoníku regulující manželské majetkové právo, v daném případě především § 709 a § 731 občanského zákoníku, a dále § 185 odst. 1 daňového řádu a § 262a odst. 4 občanského soudního řádu), nelze shledat žádné pochybnosti o jejím rozporu s ústavním pořádkem, resp. s principem ochrany vlastnického práva a práva na rodinný život.
27. Zdejší soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, když ani nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

IV. Náklady řízení

28. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu